

Naturens Gang har lidt, jfr. Konv. 1850 §§ 37 og 167, tyff Lov § 799 og svensk Lov § 198, endvidere at formentet Handelsfordel erstattes med det vedtagne Beløb, uanset at den Mulighed er til Stede, at den Forsikrede lukrerer derved, idet Konjunkturerne mulig kunne have forandret sig saaledes, at han overhovedet ikke vilde have kunnet afhænde Varerne med Fordel paa Bestemmelsesstedet, og fremdeles at Tab af eller Skade paa Varer i Reglen erstattes efter Forsikringsværdien, saaledes som denne er anset efter Prisene paa Afgangsstedet, uanset at Konjunkturerne kunne have formindsket Værdien. Ligesom i disse Tilfælde en nøjagtig Opgørelse af den sande Værdi vilde være smaalig og tilbøielig umulig eller ubillig, saaledes bør der vistnok selv med Fastholdelse af Princippet, at kun den virkelige penuniære Interesse kan forsikres, under Hensyn til den spævende Værdi, mange Genstande have, indrømmes Parterne et vist Spillerum, uagtet de her givne Lovregler ikke høre til dem, der vilkaarlig kunne tilfidesættes ved Overenskomst, men ifølge deres Natur ere præceptive. Det er da i § 238 udtalt, at naar en Genstand ved Overenskomst mellem Parterne er anset til en bestemt Værdi (takseret Police), bliver saadan Ansættelse bindende, dog med Ret for Forsikreren til at faa Værdien nedsat, naar den godtgøres at overstige, hvad med Rimelighed kunde anses som dens Værdi paa den Tid da Ansættelsen skete. Medens det ellers er Forsikringsstageren, der i Tvivlstilfælde maa oplyse, at Genstanden virkelig havde den forsikrede Værdi, er Bevisbyrden her lagt paa Forsikreren, naar han paastaar, at den satte Takst bethdeligt overstiger den virkelige Værdi. Kun hvis han kan bevise dette, bliver Ansættelsen usforbindende, og ved Regelens Ansættelse er det formentlig tydeligt udtalt, at det kun er Overskridelser, der i høj Grad fjerne sig fra det sande Forhold, der ville komme i Betragtning. Saaledes begrænset er det anset for at være uden Betænelighed at indrømme Parterne Naadighed paa et Omraade, hvor Naalestokken dog altid er meget variabel. — Det er Lovens Forudsætning, at den tegnede Forsikringssum gaar op til den takserede Værdi. Naar Forsikringssummen ikke naar den virkelige Værdi, have Parterne selvfølgelig fuld Naadighed over, hvor højt de ville sætte Genstandens Takst, og ingen af Parterne kan sige sig fri for den derom indgaaede Overenskomst. Det er t. Eks. meget almindeligt, at en Assurandør kun vil tegne Forsikring paa et Skib for dets virkelige Værdi, naar Taksten i Policen sættes meget højere, altsaa t. Eks. kun vil

forsikre 20 000 Kr. (Skibets virkelige Værdi) paa et Skib, naar Taksten sættes til 30 000 Kr. Assurandøren opnaar herved at erstatte partiel Skade kun med $\frac{2}{3}$, ligesom Taksten ogsaa vil indskrænke de Tilfælde, i hvilke Kondemnation finder Sted. I Tilfælde af Totalskade faar Næderen de virkelige Tab erstattede.

Medens det følger af Forsikringskontrahtens Væsen, at en Assurance, naar Forsikringssummen overstiger Forsikringsværdien, er ugyldig for det overstygende Beløbs Vedkommende, er det derimod et nyt og deraf uafhængigt Spørgsmaal, om Forsikringen skal være gyldig for Restbeløbet. I denne Henseende skelner Udstatter i Samklang med, hvad der er almindelig gældende Assuranceret, mellem, om Overforsikringen er sket i svigagtig Hensigt eller tegnet i god Tro. I første Fald bliver Forsikringen ifølge § 234 i sin Helhed ugyldig, altsaa ogsaa, naar der er afsluttet flere Kontrakter med samme Forsikrer eller der er tegnet hos forskellige Forsikrere, samtlige Kontrakter ugyldige; i sidste Fald bliver Forsikringen ifølge § 235 staaende ved Magt, saa langt den rettlige Interesse rækker. Er der flere Kontrakter med forskellige Forsikrere mod samme Fare (Dobbeltforsikring), bliver det nødvendigt at bestemme, paa hvilken Maade Afkortningen skal ske for de enkelte Kontrahters Vedkommende. De Forsikrere, der i denne Henseende findes i § 235 stemme med svensk Lov §§ 192—94 og tyff Lov § 792—94, og vistnok ogsaa med den hos os gældende Ret. Det turde være en Selvsølge og er derfor ikke udtrykkelig sagt — jfr. derimod tyff Lov § 795 og svensk Lov § 195 — at den Forsikrede ikke ved at estergive en enkelt Forsikrer hans Forpligtelse kan forbykke Delingsforholdet mellem Forsikrerne. I alle Tilfælde, hvor en Forsikring paa Grund af Over- eller Dobbeltforsikring helt eller delvist bliver ugyldig, har ifølge § 236 Forsikreren Krav paa den fulde Præmie; dog aabnes der ved § 266 den Forsikrede, som har været i god Tro, en vid Afgang til Mistorno af Præmien.

Naar en Genstand ikke forsikres for dens fulde Værdi, vil dette med andre Ord sige, at Ejeren selv delvis bærer Risikoen for dens lykkelige Fremkomst. Forsaavidt Genstanden lider en partiel Skade, kan Ejeren derfor ogsaa kun have Krav paa at faa denne Skade delvis erstattet, nemlig efter Forholdet mellem Forsikringssummen og Forsikringsværdien. Dette udtales i § 237, jfr. tyff Lov § 796 og svensk Lov § 191.

De i § 239 givne Regler stemme med hvad der nu almindeligt gælder, jfr. svensk Lov § 206, og tyff Lov § 808 og flere.